

Za?asna izdaja

SODBA SODIŠ?A (prvi senat)

z dne 26. aprila 2018(*)

„Predhodno odlo?anje – Regionalni davek na velike trgovske centre – Svoboda ustanavljanja – Varstvo okolja in prostorsko na?rtovanje – Državna pomo? – Selektivni ukrep“

V zadevah C?236/16 in C?237/16,

katerih predmet sta predloga za sprejetje predhodne odlo?be na podlagi ?lena 267 PDEU, ki ju je vložilo Tribunal Supremo (vrhovno sodiš?e, Španija) z odlo?bama z dne 10. in 11. marca 2016, ki sta prispeli na Sodiš?e 25. aprila 2016, v postopkih

Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED)

proti

Diputación General de Aragón,

SODIŠ?E (prvi senat),

v sestavi R. Silva de Lapuerta, predsednica senata, C. G. Fernlund, J.?C. Bonichot (poro?evalec), A. Arabadjiev in E. Regan, sodniki,

generalna pravobranilka: J. Kokott,

sodna tajnica: L. Carrasco Marco, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 6. julija 2017,

ob upoštevanju stališ?, ki so jih predložili:

– za Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED) J. Pérez-Bustamante Köster in F. Löwhagen, odvetnika, ter J. M. Villasante García, procurador,

– za Diputación General de Aragón I. Susín Jiménez Ignacio, letrado, in J. A. Morales Hernández-San, procurador,

– za Evropsko komisijo N. Gossement, P. N?me?ková in G. Luengo, agenti,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 9. novembra 2017

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 49 in 54 PDEU ter člena 107(1) PEU.

2 Ta predloga sta bila vložena v okviru spora med Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED) in Diputación General de Aragón (regionalna vlada Aragonije, Španija) glede zakonitosti davka, za katerega so zavezani veliki trgovski centri v Avtonomni skupnosti Aragoniji.

Špansko pravo

3 Z Ley de las Cortes de Aragón 13/2005, de medidas fiscales y administrativas en materia de tributos cedidos y tributos propios de la Comunidad Autónoma de Aragón (zakona aragonskega parlamenta 13/2005 o davčnih in upravnih ukrepih na področju prenesenih in lastnih davkov Avtonomne skupnosti Aragonija) z dne 30. decembra 2005 (BOA n. 154, z dne 31. decembra 2005, v nadaljevanju: zakon 13/2005) je bil s 1. januarjem 2006 uveden davek na okoljsko škodo, ki jo povzročajo velike trgovske površine (v nadaljevanju: IDMGAV).

4 Člen 28 zakona 13/2005 določa, da se s tem davkom obdavči dejavnost trgovin, ker povzročajo številne premike vozil in zato negativno vpliva na okolje in prostor v Avtonomni skupnosti Aragonija.

5 Člen 29 zakona 13/2005 določa, da se šteje, da trgovina razpolaga z veliko prodajno površino, kadar je javna prodajna površina večja od 500 m².

6 Člen 32 zakona 13/2005 določa, da so zavezanci za IDMGAV „nosilci dejavnosti in trgovine, ki povzročajo okoljsko škodo, ki je predmet davka.“

7 Člen 33 zakona 13/2005 določa, da s tem davkom niso obdavčene trgovine, katerih glavna dejavnost je prodaja teh proizvodov: industrijskih strojev, vozil, orodja in materiala, gradbenega materiala, sanitarne opreme, vrat in oken za prodajo izključno poslovnim subjektom, opreme za vrtnarstvo in poljedelstvo, pohištva v individualnih, tradicionalnih in specializiranih trgovinah; avtomobilov v razstavnih salonih koncesionarjev in servisnih delavnicah, goriv za ogrevanje in pogonskih goriv.

8 Člen 34 tega zakona določa podrobna pravila za izračun davčne osnove, člen 35 tega zakona pa določa podrobna pravila za izračun tega davka, ki med drugim določajo uporabo koeficienta glede na kraj trgovine, kadar davčna osnova preseže 2.000 m². Iz tega izhaja, da bi bil znesek dolgotrajnega davka 0, kadar je ta davčna osnova nižja ali enaka 2.000 m².

9 Pravna ureditev tega davka je bila potem podrobneje predpisana s podobnimi določbami Decreto 1/2007, del Gobierno de Aragón, por el que se aprueba el Reglamento de desarrollo parcial de la Ley 13/2005 (odlok 1/2007 regionalne vlade Aragonije o odobritvi uredbe o delnem izvajanju zakona 13/2005 (BOA št. 8, z dne 20. januarja 2007, v nadaljevanju: odlok 1/2007).

Spora o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

10 ANGED, ki je združenje velikih distribucijskih podjetij na nacionalni ravni, je leta 2007 pri Tribunal Superior de Justicia d'Aragón (vrhovno sodišče Aragonije, Španija) vložilo tožbo za razglasitev ničnosti odloka 1/2007. Ta tožba sledi tožbi, ki jo je ANGED leta 2006 vložilo pri tem sodišču zoper orden del Departamento de Economía, Hacienda y Empleo de la Diputación General de Aragón (odredba oddelka za finance, gospodarstvo in zaposlovanje regionalne vlade Aragonije) z dne 12. maja 2006 (BOA št. 57, z dne 22. maja 2006), s katerim so predpisane potrebne določbe za izvajanje okoljskih dajatev, uvedenih z zakonom 13/2005, in potrjeni obrazci

za prijavo, delna plačila in samoobdavitev.

11 To sodišče je zadržalo svojo odločitev v teh dveh zadevah v pričakovanju izida tožb, ki sta jih pri Tribunal Constitucional (ustavno sodišče, Španija) glede zakona, s katerim je bil uveden IDMGAV, vložila skupina poslancev in španska vlada. Potem ko je Tribunal Constitucional (ustavno sodišče) ti tožbi zavrnilo, je Tribunal Superior de Justicia de Aragón (vrhovno sodišče Aragonije) zavrnilo tožbo, ki jo je ANGED vložilo zoper odlok 1/2007, in deloma ugodilo tožbi zoper odredbo z dne 12. maja 2006. ANGED je 12. decembra 2012 pri Tribunal Supremo (vrhovno sodišče, Španija) zoper ti sodbi vložilo kasacijsko pritožbo.

12 ANGED je poleg tega pri Komisiji vložilo pritožbo glede uvedbe IDMGAV in glede tega, da naj bi bil državna pomoč.

13 Komisija je španske organe z dopisom z dne 28. novembra 2014 obvestila, da je glede na predhodno preučitev ureditve IDMGAV oprostitev, priznано majhnim gospodarskim subjektom in nekaterim specializiranim subjektom, mogoče škodeti za državno pomoč, nezdržljivo z notranjim trgov, in da mora Kraljevina Španije ta davek odpraviti ali spremeniti.

14 V teh okoliščinah je Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) prekinilo odločanje in Sodišče v predhodno odločanje v zadevah C-236/16 in C-237/16 predložilo ti enaki vprašanji:

„1. Ali je treba člena 49 PDEU in 54 PDEU razlagati tako, da nasprotujeta obstoju regionalnega davka, s katerim se obdavčuje okoljska škoda, ki nastaja z uporabo inštalacij in opreme, povezanih z dejavnostjo in prometom v trgovskih centrih, ki razpolagajo z veliko prodajno površino in parkiriščem za svoje stranke, če je maloprodajna površina večja od 500 m², vendar ki se uporablja ne glede na dejansko umeščenost teh trgovskih centrov zunaj strnjene urbanega območja ali v njem in v večini primerov prizadene podjetja drugih držav članic, ob upoštevanju:

a) da efektivno ne obdavčuje trgovcev, ki so lastniki več trgovskih centrov, ne glede na njihovo skupno maloprodajno površino, če noben od teh centrov nima maloprodajne površine, večje od 500 m², in celo, če nekateri od teh presegajo ta prag, vendar njihova davčna osnova ne presega 2000 m², medtem ko efektivno obdavčuje trgovce z enim samim trgovskim centrom, katerega maloprodajna površina presega ta pragova, in

b) ki poleg tega ne obdavčuje trgovskih centrov, katerih dejavnosti so izključno prodaja industrijskih strojev, vozil, orodja in materiala; gradbenega materiala, sanitarne opreme, vrat in oken za prodajo poslovnim subjektom; pohištva v individualnih, tradicionalnih in specializiranih trgovinah; ter avtomobilov [v razstavnih salonih koncesionarjev in servisnih delavnicah, niti ne vrtnarij in bencinskih črpalk], ne glede na to, kakšna je njihova javna prodajna površina?

2. Ali je treba člen 107(1) PDEU razlagati tako, da v skladu z navedeno določbo neobstoj efektivne obdavčitve z IDMGAV za trgovske centre z javno prodajno površino manj kot 500 m² oziroma več za tiste, katerih davčna osnova ne presega 2000 m², in za trgovske centre, katerih dejavnosti so izključno prodaja: industrijskih strojev, vozil, orodja in materiala; gradbenega materiala, sanitarne opreme, vrat in oken za prodajo [poslovnim subjektom]; pohištva v individualnih, tradicionalnih in specializiranih trgovinah; ter avtomobilov [v razstavnih salonih koncesionarjev in servisnih delavnicah, niti ne vrtnarij in bencinskih črpalk], pomenijo prepovedane državne pomoči?“

Vprašanji za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

15 S prvim vprašanjem predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba člena 49 in 54 PDEU razlagati tako, da nasprotujeta davku, ki ga plačujejo veliki trgovinski centri, kot je ta iz postopka v glavni stvari.

16 V skladu z ustaljeno sodno prakso svoboda ustanavljanja zagotavlja, da so v državi članici gostiteljici državljani druge države članice in družbe iz člena 54 PDEU deležni nacionalne obravnave, in kar zadeva družbe, prepoveduje vsakršno diskriminacijo glede na kraj sedeža (glej med drugim sodbi z dne 12. decembra 2006, *Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation*, C-374/04, EU:C:2006:773, točka 43, in z dne 14. decembra 2006, *Denkavit Internationala in Denkavit France*, C-170/05, EU:C:2006:783, točka 22).

17 V zvezi s tem so prepovedane ne le očitne diskriminacije na podlagi kraja sedeža družb, ampak tudi vse prikrite oblike diskriminacije, ki z uporabo drugih razlikovalnih meril dejansko povzročijo enak rezultat (sodba z dne 5. februarja 2014, *Hervis Sport-és Divatkereskedelmi*, C-385/12, EU:C:2014:47, točka 30 in navedena sodna praksa).

18 Poleg tega obvezna dajatev, v zvezi s katero je določeno razlikovalno merilo, ki je na videz objektivno, a v večini primerov glede na svoje značilnosti v slabši položaj postavlja družbe, ki imajo svoj sedež v drugih državah članicah in ki so v primerljivem položaju s tistimi, ki imajo svoj sedež v državi članici obdavčitve, pomeni posredno diskriminacijo na podlagi kraja sedeža družb, ki jo člena 49 in 54 PDEU prepovedujeta (glej v tem smislu sodbo z dne 5. februarja 2014, *Hervis Sport-és Divatkereskedelmi*, C-385/12, EU:C:2014:47, točke od 37 do 41).

19 V zadevah v glavni stvari, zadevna zakonodaja določa merilo v zvezi s prodajno površino trgovine, s katerim se ne vzpostavlja nobena neposredna diskriminacija.

20 Iz elementov, predloženih Sodišču, ne izhaja niti, da to merilo v večini primerov državljane drugih držav članic ali družbe, ki imajo svoj sedež v drugih državah članicah, postavlja v slabši položaj.

21 Taka ugotovitev namreč ne izhaja iz podatkov, ki jih je v okviru svojega pisnega stališča predložilo ANGED in ki se poleg tega v glavnem nanašajo na davek na velike trgovske centre, ki ga je uvedla Avtonomna skupnost Katalonija.

22 Predložitveno sodišče poleg tega navaja, da nima „tehtnih“ informacij za dokaz morebitnega obstoja prikrite diskriminacije.

23 Glede na navedeno je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člena 49 in 54 PDEU razlagati tako, da ne nasprotujeta davku, ki ga plačujejo veliki trgovinski centri, kot je ta iz postopka v glavni stvari.

Drugo vprašanje

24 Z drugim vprašanjem predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je davek, kot je ta iz postopka v glavni stvari, s katerim so veliki distribucijski centri obdavčeni v bistvu glede na njihovo prodajno površino, državna pomoč v smislu člena 107(1) PDEU, ker so ga oproščeni tisti centri, katerih prodajna površina ne presega 500 m², tisti, katerih prodajna površina presega ta prag, vendar njihova davčna osnova ne presega 2000 m², in tiste, katerih dejavnost je namenjena prodaji industrijskih strojev, vozil, orodja in materiala, gradbenega materiala, sanitarne opreme, vrat in oken za prodajo poslovnim subjektom, povišja v individualnih, tradicionalnih in specializiranih trgovinah ter avtomobilov, ter vrtnarije in bencinske črpalke.

25 Da bi bil nacionalni ukrep opredeljen kot „državna pomoč“ v smislu člena 107(1) PDEU,

morajo biti izpolnjeni vsi ti pogoji. Prvi?, ukrep mora biti državni ukrep oziroma ukrep iz državnih sredstev. Drugi?, ta ukrep mora biti tak, da lahko prizadene trgovino med državami ?lanicami. Tretji? upravi?encu mora zagotoviti selektivno prednost. ?etrti?, ukrep mora izkrivljati ali bi lahko izkrivljaj konkurenco (glej med drugim sodbo z dne 21. decembra 2016, Komisija/World Duty Free Group SA in drugi, C?20/15 P in C?21/15 P, EU:C:2016:981, to?ka 53).

26 Glede pogoja v zvezi s selektivnostjo prednosti, ki je bila zatrjevana pred Sodiš?em, je iz ustaljene sodne prakse razvidno, da treba pri presoji tega pogoja ugotoviti, ali je v okviru dane pravne ureditve zadevni nacionalni ukrep take vrste, da omogo?a prednost „posameznim podjetjem ali proizvodnji posameznega blaga“ v primerjavi z drugimi, ki so glede na cilj, ki se uresni?uje z zadevno ureditvijo, v primerljivem dejanskem in pravnem položaju in so tako deležni druga?nega obravnavanja, ki ga je v bistvu mogo?e opredeliti kot „diskriminacijo“ (glej zlasti sodbo z dne 21. decembra 2016, Komisija/World Duty Free Group SA in drugi, C?20/15 P in C?21/15 P, EU:C:2016:981, to?ka 54 in navedena sodna praksa).

27 Kar natan?neje zadeva nacionalne ukrepe, s katerimi se podeljuje dav?na ugodnost, je treba opozoriti, da tovrstni ukrep, ki ?eprav ne zajema prenosa državnih sredstev, postavlja upravi?ence v ugodnejši položaj kot druge dav?ne zavezanke, lahko upravi?encem daje selektivno prednost in zato pomeni državno pomo? v smislu ?lena 107(1) PDEU. Dav?na ugodnost, ki izvira iz splošnega ukrepa, ki se uporablja brez razlikovanja za vse gospodarske subjekte, pa, nasprotno, ne pomeni take pomo?i v smislu te dolo?be (sodba z dne 21. decembra 2016, Komisija/World Duty Free Group in drugi, C?20/15 P in C?21/15 P, EU:C:2016:981, to?ka 56).

28 V zvezi s tem je za opredelitev nacionalnega dav?nega ukrepa za „selektivnega“ najprej treba opredeliti splošno ali „obi?ajno“ dav?no ureditev v zadevni državi ?lanici in potem dokazati, da zadevni dav?ni ukrep od nje odstopa, ker uvaja razlikovanje med subjekti, ki so glede na cilj, ki se uresni?uje s to skupno ureditvijo, v primerljivem dejanskem in pravnem položaju (glej zlasti sodbo z dne 21. decembra 2016, Komisija/World Duty Free Group SA in drugi, C?20/15 P in C?21/15 P, EU:C:2016:981, to?ka 57 in navedena sodna praksa).

29 Treba je tudi opozoriti, da referen?nega pravnega okvirja za presojo selektivnosti ukrepa ni treba nujno opredeliti v mejah ozemlja zadevne države ?lanice, temve? je lahko enak obmo?ju, na katerem regionalni ali lokalni organ izvaja pooblastila, ki mu jih daje ustava ali zakon. To je podano, kadar ima ta organ pravni in dejanski status, ki mu daje dovolj avtonomije glede na osrednjo vlado države ?lanice, da ima ta organ, ne pa osrednja vlada, zaradi ukrepov, ki jih sprejme, bistveno vlogo pri dolo?itvi politi?nega in gospodarskega okolja, v katerem delujejo podjetja (glej v tem smislu sodbo z dne 11. septembra 2008, Union General de Trabajadores de La Rioja (UGT-Rioja) in drugi, od C?428/06 do C?434/06, EU:C:2008:488, to?ke od 47 do 50 in navedena sodna praksa).

30 Vendar ne pomeni državne pomo?i v smislu ?lena 107(1) PDEU, ukrep, ki uvaja razlikovanje med podjetji, ki so glede na cilj, ki se uresni?uje z zadevno pravno ureditvijo, v primerljivem dejanskem in pravnem položaju in je zato *a priori* selektiven, ?e zadevna država ?lanica dokaže, da je to razlikovanje upravi?eno, ker izhaja iz narave ali sistematike sistema, v katerega spada (sodba z dne 21. decembra 2016, Komisija/World Duty Free Group SA in drugi, C?20/15 P in C?21/15 P, EU:C:2016:981, to?ka 58 in navedena sodna praksa).

31 Ukrep, ki odstopa od uporabe splošnega dav?nega sistema, se lahko utemelji z naravo in splošno sistematiko dav?nega sistema, ?e lahko zadevna država ?lanica dokaže, da ta ukrep izhaja neposredno iz osnovnih ali vodilnih na?el njenega dav?nega sistema. Pri tem je treba razlikovati med cilji posebnega dav?nega sistema, ki so zunaj njega, in mehanizmi, ki so lastni samemu dav?nemu sistemu in so potrebni za uresni?itev teh ciljev (sodba z dne 6. septembra

2006, Portugalska/Komisija, C?88/03, EU:C:2006:511, to?ka 81).

32 Opozoriti je treba tudi, da ?eprav za ugotovitev selektivnosti dav?nega ukrepa ni vedno potrebno, da ta pomeni odstopanje od dav?ne ureditve, ki se šteje za splošno, pa je okoliš?ina, da je take narave, vsekakor upoštevana za ta namen, ?e iz nje izhaja, da se razlikujeta dve kategoriji subjektov in sta *a priori* predmet razli?nega obravnavanja, in sicer tisti, za katere velja odstopajo?i ukrep, in tisti, za katere še naprej velja splošna dav?na ureditev, ?eprav sta ti kategoriji v primerljivem položaju glede na cilj, ki se uresni?uje s to ureditvijo (sodba z dne 21. decembra 2016, Komisija/World Duty Free Group SA in drugi, C?20/15 P in C?21/15 P, EU:C:2016:981, to?ka 77).

33 V zvezi z zakonodajo iz postopka v glavni stvari je treba najprej poudariti, da pred Sodiš?em ni bilo izpodbijano, da mora biti ozemeljski referen?ni okvir Avtonomna skupnost Aragonija.

34 ?eprav merilo glede prodajne površine formalno ne odstopa od danega referen?nega pravnega okvirja, pa je njegova posledica ta, da so iz podro?ja uporabe tega davka izklju?ene trgovine, katerih prodajna površina je manjša od predpisanega praga. Tako se IDMGAV ne razlikuje od regionalnega davka, katerega zavezanci so trgovine, katerih prodajna površina presega dolo?en prag.

35 ?len 107(1) PDEU pa opredeljuje državne ukrepe glede na njihove u?inke, ne glede na uporabljene tehnike (sodba z dne 22. decembra 2008, British Aggregates Association, C?487/06 P, EU:C:2008:757, to?ka 89).

36 Zato ni mogo?e *a priori* izklju?iti, da tako merilo v praksi daje prednost „posameznim podjetjem ali proizvodnji posameznega blaga“ v smislu ?lena 107(1) PDEU.

37 V tem okviru je treba torej ugotoviti, ali so trgovine, ki so tako izklju?ene iz podro?ja uporabe tega davka, v primerljivem položaju s subjekti, za katere ta velja.

38 V okviru te analize je treba upoštevati, da ob neobstoju ureditve Unije na tem podro?ju v dav?no pristojnost držav ?lanic ali poddržavnih enot, ki imajo dav?no avtonomijo, spada dolo?itev dav?nih osnov in razdelitev dav?nega bremena na razli?ne proizvodne dejavnike in razli?ne gospodarske sektorje (sodba z dne 15. novembra 2011, Komisija in Španija/Government of Gibraltar in Združeno kraljestvo, C?106/09 P in C?107/09 P, EU:C:2011:732, to?ka 97).

39 Namre?, kot navaja Komisija v to?ki 156 svojega Obvestila o pojmu državne pomo?i po ?lenu 107(1) Pogodbe o delovanju Evropske unije (UL 2016, C 262, str. 1), „[je] državam ?lanicam [...] prepuš?eno, da oblikujejo najustreznejšo ekonomsko politiko, in zlasti, da dav?no obremenitev po lastni presoji porazdelijo po razli?nih proizvodnih dejavnikih [...] skladno z zakonodajo Unije“.

40 Kar zadeva davek iz postopka v glavni stvari, je iz navedb, ki jih je podalo predložitveno sodiš?e, razvidno, da je njegov cilj prispevati k varstvu okolja in prostorskem na?rtovanju. Šlo naj bi namre? za popravo in izravnavo okoljskih in prostorskih posledic na zadevnem ozemlju zaradi dejavnosti teh velikih trgovskih centrov zlasti zaradi povzro?enih prometnih tokov, tako da ti prispevajo k financiranju okoljskih akcijskih na?rtov in k izboljšanju infrastrukture.

41 V zvezi s tem ni mogo?e zanikati, da je okoljski vpliv trgovin v veliki meri odvisen od njihove velikosti. Ve?ja kot je prodajna površina, ve?ji je naval javnosti, kar se odraža s posegom v okolje. Iz tega izhaja, da je merilo, ki temelji na pragu površine, kot je uporabljeno v nacionalni zakonodaji iz postopka v glavni stvari, zaradi razlikovanja med podjetji glede na to, ali je njihov vpliv ve?ji ali manjši, skladno z uresni?evanimi cilji.

42 Ravno tako je očitno, da umestitev takih trgovin pomeni poseben izziv v smislu politike prostorskega načrtovanja ne glede na to, kje so (glej po analogiji sodbo z dne 24. marca 2011, Komisija/Španija, C-400/08, EU:C:2011:172, točka 80).

43 Določitev ravni praga in podrobna pravila za izračun davčne osnove spadajo v diskrecijo nacionalnega zakonodajalca in poleg tega temeljijo na tehničnih in kompleksnih presojah, za katere lahko Sodišče uporabi zgolj omejen sodni nadzor.

44 Treba je dodati, da okoliščina, da zakonodaja iz postopka v glavni stvari ne določa, da je za namen izračuna davka treba seštevati površine trgovin, ki jih ima isti lastnik, ni nedosledna glede na cilje, ki jih uresničuje nacionalni zakonodajalec.

45 V teh okoliščinah merilo zavezanosti za davek, ki temelji na prodajni površini podjetja, kot je to iz postopka v glavni stvari, privede do razlikovanja kategorij trgovin, ki glede na te cilje niso v primerljivem položaju.

46 Zato za davčno oprostitvev, ki so jo deležne trgovine na ozemlju Avtonomne skupnosti Aragonije, katerih prodajna površina je manjša od 500 m², in tiste, katerih prodajna površina presega ta prag, a njihova davčna osnova ne presega 2000 m², ni mogoče šteti, da tem trgovinam daje selektivno prednost, in zato ne more biti državna pomoč v smislu člena 107(1) PDEU.

47 Predložitveno sodišče sprašuje tudi glede drugih značilnosti davka iz postopka v glavni stvari. Sprašuje ali popolna oprostitvev trgovin, ki opravljajo svojo dejavnost v sektorju prodaje industrijskih strojev, vozil, orodja in materiala, gradbenega materiala, sanitarne opreme, vrat in oken za prodajo poslovnim subjektom, pohištva v individualnih, tradicionalnih in specializiranih trgovinah ter avtomobilov, ter vrtnarij in bencinskih črpalk, tem daje prednost.

48 Treba je poudariti, da ta ukrep odstopa od referenčnega okvira, ki ga pomeni ta konkreten davek.

49 Avtonomna skupnost Aragonija v pisnem stališču navaja, da dejavnosti zadevnih trgovin sicer potrebujejo velike prodajne površine, vendar pa manj posegajo v okolje in prostorsko načrtovanje kot dejavnosti trgovin, za katere velja zadevni davek.

50 Tak element lahko upravičuje razlikovanje v zakonodaji, ki se izpodbija v postopku v glavni stvari, in ta torej ne pomeni selektivne prednosti v korist zadevnih trgovin. Predložitveno sodišče pa mora preveriti, ali je v zadevah, v katerih odloča, to podano.

51 Glede na prej navedeno je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da davek, kot je ta iz postopka v glavni stvari, s katerim so veliki distribucijski centri obdavčeni v bistvu glede na njihovo prodajno površino, ni državna pomoč v smislu člena 107(1) PDEU, čeprav so ga oproščeni tisti centri, katerih prodajna površina ne presega 500 m², in tisti, katerih prodajna površina presega ta prag, vendar njihova davčna osnova ne presega 2000 m². Tak davek tudi ni državna pomoč v smislu te določbe, čeprav so ga oproščeni centri, ki opravljajo dejavnost v sektorju prodaje industrijskih strojev, vozil, orodja in materiala, gradbenega materiala, sanitarne opreme, vrat in oken za prodajo poslovnim subjektom, pohištva v individualnih, tradicionalnih in specializiranih trgovinah ter avtomobilov, ter vrtnarije in bencinske črpalke, saj ti centri nimajo takega vpliva na okolje in prostorsko načrtovanje kot drugi, kar pa mora preveriti predložitveno sodišče.

Stroški

52 Ker je ta postopek za stranki v postopkih v glavni stvari ena od stopenj v postopkih pred

predložitvenim sodiščem, to odloži o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališ? Sodiš?u, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodiš?e (prvi senat) razsodilo:

1. Člena 49 in 54 PDEU je treba razlagati tako, da ne nasprotujeta davku, ki ga plačujejo veliki trgovinski centri, kot je ta iz postopka v glavni stvari.
2. Davek, kot je ta iz postopka v glavni stvari, s katerim so veliki distribucijski centri obdavčeni v bistvu glede na njihovo prodajno površino, ni državna pomoč v smislu člena 107(1) PDEU, čeprav so ga oproščeni tisti centri, katerih prodajna površina ne presega 500 m², in tisti, katerih prodajana površina presega ta prag, vendar njihova davčna osnova ne presega 2000 m². Tak davek tudi ni državna pomoč v smislu te določbe, čeprav so ga oproščeni centri, ki opravljajo dejavnost v sektorju prodaje industrijskih strojev, vozil, orodja, in materiala, gradbenega materiala, sanitarne opreme, vrat in oken za prodajo poslovnim subjektom, pohištva v individualnih, tradicionalnih in specializiranih trgovinah, ter avtomobilov, ter vrtnarije in bencinske črpalke, saj ti centri nimajo takega vpliva na okolje in prostorsko na?rtovanje kot drugi, kar pa mora preveriti predložitveno sodiš?e.

Podpisi

* Jezik postopka: španščina.